

Prawdziwa Szkoła Czystej Krainy

Wykład mistrza Dharmy Huijinga

Shenyang, Chiny; 8 sierpnia 2009 r.

Publikacja Chinese Pure Land Buddhist Association

Adres: 41, Alley 22, Lane 150, Sec 5, Shin-Yi Road, Taipei 11059, Tajwan

Telefon: 886-2-27580689

Faks: 886-2-87807050

E-mail: amt@plb.tw

Strona internetowa: www.purelandbuddhism.org

Tłumaczenie na język angielski: Jingtū

Tłumaczenie na język polski: Michał Pasternak

© **Chinese Pure Land Buddhist Association**

Książka przeznaczona jest do bezpłatnej dystrybucji.

Wydrukowano na Tajwanie.

Przedmowa

Pomimo wielu lat wysiłków, poczyniłem jedynie niewielki postęp w zrozumieniu głębi nauki Buddy, powodowany niedostatkami zdolności i mądrości. Chociaż praktykowałem zgodnie ze znanymi mi naukami szkoły buddyizmu Czystej Krainy, nigdy tak naprawdę nie byłem pewien odrodzenia się po śmierci w Krainie Błogości. Moje przepełnione udręką i złudzeniami myśli szalały niczym burza, nie zatrzymując się ani na chwilę. Kiedy tylko próbowałem je stłumić, wypowiadając Imię Buddy Amitabhy, stawały się intensywniejsze. Rezultat był następujący: Ciągłe czułem niepokój, brakowało mi punktu oparcia.

Miałem jednak szczęście móc przeczytać publikacje Szkoły Czystej Krainy reprezentujące linię nauczania Mistrza Shandao. Wówczas orzeźwiający chłód przeniknął mój umysł i serce. Ach, więc od dziesięciu kalp, Budda Amitabha woła do zagubionych istot, takich jak my, mając gorącą nadzieję, że szybko powrócimy do domu! Dopiero wtedy zdałem sobie sprawę, że pomimo złej karmy, którą nosimy w sobie, wciąż możemy odrodzić się w Krainie Błogości – jedynie dzięki mocy ślubowań Buddy Amitabhy. Tak długo, jak będziemy w skupieniu recytować wyłącznie Jego Imię, już znajdujemy się na pokładzie okrętu Wielkich Ślubowań Amitabhy. Statek, z nami na pokładzie, dopłynie bezpiecznie do naszego prawdziwego domu w Krainie Błogości.

Latem 2009 roku nasze zgromadzenie zaprosiło Czcigodnego Mistrza Huijinga do Shenyang, aby opowiedział nam o buddyźmie Czystej Krainy. Duchowny ten chętnie zgodził się na to. Słuchając jego wykładu byłem przepełniony radością Dharmy. Wiele też wyniosłem z tego nauczania. Mistrz Huijing nigdy nie rozwodził się nad skomplikowanymi kwestiami teoretycznymi. Jego słowa były całkowicie naturalną manifestacją autentycznej wiary. Powiedział na przykład:

Wiara staje się naszym życiem. Dzięki wierze żyjemy. Bez niej nie ma nas; bez niej nie posiadalibyśmy życia umożliwiającego wyzwolenie, oświecenie.

Wiara jest dla nas czymś fundamentalnym, najważniejszym. Rodzice, dzieci oraz małżonkowie są dla nas ważni, ale w końcu i tak nas opuszczą. To, co pozostanie z nami, to Namó Amitabha Buddha i nasza wiara.

Słowa te były niezwykle poruszające. Bez najmniejszego upiększenia wskazywały bezpośrednio na prawdę. Były wyrazem prawdziwej wiary.

Mistrz Huijing udzielił następującej rady dla początkujących poszukiwaczy Dharmy:

Niektórzy twierdzą, że nie wykonują ściśle określonej ilości powtórzeń Imienia Amitabhy. Twierdzą, że wypowiadają te słowa nieustannie w swych umysłach, a więc nieustannie myślą o Amitabhie oraz wymawiają Jego Imię.

To nie tak działa, chyba, że dana osoba jest zdolna do nawykowego, spontanicznego recytowania. W przeciwnym razie zewnętrzne myśli będą wciąż przeszkadzać, a świadoma recytacja obejmować będzie nie więcej niż kilkaset powtórzeń dziennie.

Jeśli po prostu każdego ranka usiądziemy i będziemy recytować lub wyznaczymy sobie jakiś cel np. 1.000, 5.000 lub 10.000 powtórzeń, to bez względu na to, jak bardzo jesteśmy zajęci, to i tak i tak wykonamy to zaplanowane zadanie.

Dlatego też początkujący powinni dążyć, aby wyznaczyć sobie określoną liczbę powtórzeń każdego dnia. Oprócz porannej recytacji na siedząco, warto recytować także w ciągu dnia, jeśli tylko pozwoli nam na to czas. Po pewnym czasie proces ten stanie się nawykiem. Wówczas będziesz instynktownie przywoływać Amitabhę i recytować Jego Imię, nawet jeśli nie wyznaczysz sobie konkretnej ilości powtórzeń lub nie będziesz używał do odliczania koralików medytacyjnych [buddyjska mala]. Twoje usta będą samoistnie kierować się ku Amitabhi; będzie to całkowicie odruchowe.

Jego słowa były proste, lecz bardzo potężne. Bezbłędnie obnażyły skłonność dzisiejszych ludzi ku powierzchowności i lenistwu, sprawiając, że wstydziliśmy się własnych niedociągnięć i podjęliśmy decyzję, aby praktykować lepiej. Słowa te wywarły na mnie ogromne wrażenie.

Chcąc pomóc karmicznie uwarunkowanym przyjaciółom w Dharmaie lepiej poznać przenikliwy wykład Czcigodnego Huijinga w Shenyang, zdecydowałem się go przepisać oraz zredagować. Jeśli znajdziecie tu jakikolwiek błąd, to powstał on na skutek mojego zaniedbania. Mam nadzieję, że dobrze obeznani z tematem praktykujący zadadzą sobie trud wskazania niedociągnięć, aby można je było poprawić.

Namo Amitabha Buddha.

Uczeń Dharmy Chen Yu, z klasztoru Wielkiego Buddy w Shenyang.

ROZDZIAŁ [I]: Buddyzm Czystej Krainy z epoki Sui-Tang, a buddyzm Czystej Krainy z epoki Song-Ming

Buddyjskie szkoły Czystej Krainy można podzielić na dwie grupy: te z czasów dynastii Sui i Tang [581-907] oraz z czasów dynastii Song i Ming [960-1644].

Buddyzm Czystej Krainy z czasów dynastii Sui-Tang, czyli oryginalna tradycja

Buddyzm Czystej Krainy z okresu dynastii Sui-Tang związany jest z tradycją ustanowioną przez Czcigodnego Mistrza Shandao [613-681]. Jest to linia buddyzmu Czystej Krainy, która podąża od mistrzów Nagardżuny [ok. 150-250], Wasubandhu [ok. 320-400], Tanluana [476-542] i Daochuo [562-645] aż do mistrza Shandao. Jest to nieskazitelna forma praktyki buddyzmu Czystej Krainy, nieskażona i nieskomplikowana. Ponieważ jest nieskazitelna, jest właściwa. A ponieważ jest wolna od obcych elementów, nie ma w niej żadnych dwuznaczności.

Dla tych, którzy praktykują zgodnie z tą tradycją, zgodnie ze starym powiedzeniem, „dziesięciu na dziesięć, stu na stu, osiągnie odrodzenie w Czystej Krainie”. Innymi słowy, każdy, kto praktykuje właściwie, może odrodzić się w Krainie Błogości. W rzeczy samej praktykujący, już w czasie tego żywota, może być uważany za członka świętego zgromadzenia Czystej Krainy. Taka właśnie była szkoła buddyzmu Czystej Krainy w czasach dynastii Sui i Tang, była to linia Mistrza Shandao.

Buddyzm Czystej Krainy z czasów dynastii Song-Ming, czyli pomieszanie dziedzictwo

Tradycja buddyzmu Czystej Krainy dynastii Song-Ming obejmuje okres północnego Song [960-1127], dynastii Ming [1368-1644], a nawet Qing [1644-1911]. Chociaż jest to, podobnie jak linia przekazu Shandao z okresu dynastii Sui i Tang, element dziedzictwa buddyzmu Czystej Krainy, jednakże istota nauczania jest tu już inna. Dzieje się tak, ponieważ linia ta, zawiera elementy innych szkół Tiantai, Huayan [Sutra Girlandowa, znana także jako Avatamsaka] i Chan [Zen], a jej filozoficzna treść wydaje się być rozbudowana i doniosła. Czerpie z myśli szkół Świętej Ścieżki [tj. szkół buddyjskich innych od Czystej Krainy]. W rezultacie jednak sprawia, że praktykujący są niepewni i niespokojni w kwestii możliwości osiągnięcia ostatecznego celu, jakim jest odrodzenie się w Czystej Krainie.

Utracone pisma

Dlaczego buddyzm Czystej Krainy dynastii Song i Ming uległ rozmyciu? Stało się tak, ponieważ główne dzieła tej tradycji, a więc pisma Mistrza Shandao, zostały w późniejszych epokach, utracone w Chinach. Dzieła te to: *Traktat o odrodzeniu w Czystej Krainie* napisany przez Wasubandhu, komentarz Tanluana do *Traktatu o odrodzeniu w Czystej Krainie*, zbiór Daochuo o *Krainie Pokoju i Radości* oraz *Pięć dzieł w dziewięciu tomach* Mistrza Shandao.

Na szczęście kopie tych dzieł zostały przekazane do Japonii, gdzie nauki zawarte w tych pismach, zakorzeniły się i rozkwitły [np. szkoły Jodo Shu i Jodo Shinshu].

W ostatnich latach panowania dynastii Qing, świecki wyznawca Yang Renshan, dzięki pomocy japońskiego przyjaciela, sprowadził te dawno zaginione teksty z powrotem do Chin. Następnie założył wydawnictwo Jinling Sutra Publishing House w Nanjing, gdzie drukował oraz rozpowszechniał te zaginione teksty.

Zniknięcie tych tekstów pod koniec dynastii Tang oznaczało, że praktykujący oraz uczeni związani z buddyzm Czystej Krainy, w późniejszych czasach nie mieli już dostępu do nauczania i praktyki zgodnej z tradycją Mistrza Shandao. W rezultacie interpretowali buddyzm Czystej Krainy z perspektywy innych szkół. Zwolennicy Tiantai używali zasad szkoły Tiantai do wyjaśnienia zasad buddyzmu Czystej Krainy, zwolennicy Huayan używali koncepcji szkoły Huayan, a zwolennicy Chan używali punku widzenia Chan. Szkoła Czystej Krainy nie była już tak czysta ideowo.

Łatwa ścieżka

W swojej pierwotnej formie nauki buddyzmu Czystej Krainy były łatwe do praktykowania. Stanowiły wyjątkową i wspaniałą tradycję. Nagardżuna, w swoim rozdziale o łatwej ścieżce, nazwał ją właśnie „łatwą ścieżką”. Użycie słówka „łatwa” oznaczało, że każdy mógł praktykować ową metodę i dzięki niej miał możliwość odrodzenia się w Krainie Błogości, aby osiągnąć tam Stan Buddy. Dlatego droga ta została nazwana łatwą.

Pierwotna praktyka buddyzmu Czystej Krainy była łatwa, ponieważ sama recytacja słów „Namo Amitabha Buddha” [Przyjmuję schronienie w Buddzie Amitabhie] wystarczała, aby praktykujący odrodził się po śmierci w Krainie Błogości. Było to niezwykle proste – nie było potrzeby recytowania innych sutr czy mantr ani podejmowania praktyk pochodzących z innych szkół. Jeśli, w celu dostania się do Czystej Krainy, ktoś musiałby recytować wiele sutr, mantr lub też wykonać praktyki związane z gromadzeniem zasług, stałoby się to bardziej skomplikowane; nie byłoby to już ani łatwe ani proste.

Sanskryckie *Namo Amitabha Buddha* [chin. Namo Amitufo, 南無阿彌陀佛] składa się tylko z sześciu znaków pisma chińskiego. Ze względu na swoją prostotę, słowa te mogą być z łatwością recytowane przez ludzi o najróżniejszych zdolnościach – wyższych, średnich lub niższych. Słowa te mogą wypowiadać zarówno mnisi, jak i świeccy. Jak mówi powiedzenie, „recytacja Imienia Buddy jest dobra dla praktykujących o różnorodnych zdolnościach i predyspozycjach; jeśli 10.000 będzie w ten sposób praktykować, 10.000 odrodzi się w Czystej Krainie”.

Jednocześnie wypowiadający te słowa mogą być pewni w tym życiu odrodzenia się po śmierci w Czystej Krainie. A odrodzenie, w tak wspaniałym miejscu, jakim jest Czysta Kraina Radości i Szczęścia, prowadzi do szybkiego osiągnięcia tam Stanu Buddy. Tak więc to, co jest proste, daje transcendentalny rezultat. Gdyby coś miało być łatwe, ale osiągnięcie tego celu trwałoby dłużej niż okres jednego życia lub też osiągnięcie Stanu Buddy zajęłoby tam nam mnóstwo czasu, nie byłoby to aż tak transcendentne ani wspaniałe.

Analogia statku

Mistrz Nagardżuna opisał metodę szkoły Czystej Krainy jako łatwą do praktykowania, relaksującą i uspokajającą. Użył analogii „żeglowania statkiem”. Płynąc na pokładzie statku nie ma znaczenia czy jesteśmy zdrowi czy chorzy; czy potrafimy bez trudu się poruszać czy też nie. Tak długo, jak tylko pozostajemy na pokładzie, żeglujemy z jednego brzegu na drugi, w spokojny i zrelaksowany sposób.

Analogia ta sugeruje nam, że wydostanie się z cyklu odrodzenia nie zależy od naszych własnych wysiłków. Jako zwykle istoty potrafimy tworzyć jedynie kolejną karmę, a nie zakończyć cyklu ciągłego odradzania się lub osiągnąć Stan Buddy. Dlatego Nagardżuna powiedział, że oprócz praktyki Czystej Krainy, wszystkie inne szkoły podążają „trudną ścieżką”.

Trudna ścieżka

Dla zobrazowania trudności z tym związanych, Mistrz Nagardżuna użył innej analogii – podróżowania drogą lądową. Jeśli chcemy udać się gdzieś daleko, z łatwością możemy to uczynić korzystając ze statku czy samolotu. Byłoby nam naprawdę trudno, gdybyśmy musieli przez całą drogę iść pieszo. Nawet, jeśli będziemy przekraczać góry i rzeki, to i tak po pokonaniu wielu trudności, nie będziemy mieć pewności, że dotrzemy do celu. Ogromna odległość oznacza wielość niebezpieczeństw oraz przeszkód na drodze.

Mistrz Nagardżuna posłużył się jeszcze inną analogią. Wyobraźmy sobie, że musimy podnieść galaktykę naszymi własnymi rękoma. Czy jesteśmy w stanie to zrobić? Nie. Możemy, co najwyżej, unieść naraz 5 lub 10 małych kotków [2,5 kg]. Nagardżuna użył tej analogii, aby wskazać, że niezwykle trudno jest nam opuścić cykl odradzania się i osiągnąć Stan Buddy, dzięki naszym własnym wysiłkom.

Jest takie powiedzenie „trudno jest się wzbić się w powietrze”. Wsiadając do samolotu, rzeczywiście możemy choć na chwilę wzbić się w powietrze. Czy bez pomocy aeroplanu możemy tego dokonać? Oczywiście, że nie...

Tak długo, jak „dążymy do odrodzenia się w Czystej Krainie Buddy Amitabhy oraz wypowiadamy wyłącznie Jego Imię”, dzieje się tak, jakbyśmy wsiedli na statek Wielkiego

Ślubowania. Mnisi czy świeccy, osoby praktykujące dużo lub mało, czyści umysłem i sercem lub też nie – wszyscy odrodzą się w Krainie Błogości. Dlatego nie powinniśmy uważać się już dłużej jedynie za zwykłe istoty uwięzione w cyklu odrodzenia, ale również za członków świętego zgromadzenia Krainy Błogości. Jest takie powiedziane: „Ci, którzy wypowiadają jedynie Imię Buddy Amitabhy, z pewnością odrodzą się w Jego Krainie Błogości”. Taka jest przyczyna, taki jest skutek.

Mieszane praktyki

Praktyka Czystej Krainy dynastii Song i Ming również skupiała się na recytacji Imienia Buddy Amitabhy i miała na celu odrodzenie się w Krainie Błogości. Dodawała ona jednak różne warunki i wymagała od praktykującego wykonywania dobrych uczynków, jako niezbędnych środków uzupełniających. Jeśli jesteśmy już teraz potrafimy spełnić te kryteria, to wspaniale. A jeśli nie? To co wtedy?

Istnieją dobre uczynki, jak i te wykonywane nie do końca szczerze lub bezinteresownie. W rzeczywistości dobre działania, jakie podejmujemy, są nierzadko przesiąknięte chciwością, gniewem i ignorancją; są zanieczyszczone, wadliwe, a więc ostatecznie nieprawdziwe. Czy takie zasługi stanowią wystarczającą podstawę do odrodzenia się w Czystej Krainie?

Jednocześnie w czasach panowania dynastii Song i Ming myślano o buddyzmie Czystej Krainy w taki sposób, że podkreślano konieczność osiągnięcia pewnego poziomu biegłości w praktyce. Praktykujący musiał osiągnąć najpierw stan koncentracji, który był podobny do tego z siedzącej medytacji. Ewentualnie człowiek taki miał pozbyć się złudzeń dotyczących własnych poglądów, myśli oraz osiągnąć spokój umysłu. Być może musiał również wykorzenić niezliczone złudzenia w swoim umyśle, aby osiągnąć ten spokój umysłu. Takie osiągnięcia zapewnić miały wysoki poziom odrodzenia. Ta interpretacja jest całkowicie sprzeczna z tą, za którą opowiada się tradycja Mistrza Shandao.

Czysta Kraina to mój prawdziwy dom

Kraina Błogości jest naszym domem, ponieważ Budda Amitabha ustanowił ją dla dobra wszystkich czujących istot. Czujące istoty, to zarówno te święte, jak zupełnie zwyczajne istoty. Zwykłe istoty to zarówno te dobre, jak i te złe – wszystkie są przecież czującymi istotami. Kraina Błogości Amitabhy została wykreowana, aby zapewnić miejsce wszystkim; jej *prawa własności i użytkowania zostały już zarejestrowane na nasze dane personalne*. Jeśli chodzi o wymagania niezbędne do udania się tam i osiągnięcia w tym niezwykłym miejscu Stanu Buddy, to sam Budda Amitabha już je spełnił w naszym imieniu. Są one spisane w złożonym z sześciu znaków pisma chińskiego Imieniu, **Namo Amitabha Buddha**.

Imię niezliczonych cnót

Gdzie każda istota, która pragnie odrodzić się w Czystej Krainie, może znaleźć niezbędną ku temu przyczynę, sposób działania i zasługę? Wszystko to znajduje się w Imieniu: Namo Amitabha Buddha. Imię to jest kompletne, wszechobejmujące oraz transcendentalne. Innymi słowy, Imię to dopełnia, obejmuje i przekracza efekty 84.000 szkół Dharmy.

Przyczyna, działanie i zasługa wymagane do wkroczenia do Krainy Błogości są w całości zawarte w Imieniu Buddy Amitabhy. Dla tych, którzy aspirują do odrodzenia się w Czystej Krainie, jak również do realizacji Stanu Buddy, zasługa zawarta w Imieniu Amitabhy jest sama w sobie kompletna. Z tego powodu „Namo Amitabha Buddha” znane jest jako „Imię niezliczonych cnót”.

Recytacja Imienia gwarantującego ratunek

Zgodnie z tradycją nauczaną przez Mistrza Shandao, wszyscy, którzy wypowiadają Imię Buddy Amitabhy, odrodzą się w Czystej Krainie.

Mistrz Shandao powiedział: **„Wszyscy, którzy wypowiadają to Imię, odrodzą się w Krainie Błogości”.**

Więc wypowiadający na 100% odrodzi się w Czystej Krainie.

Mistrz Shandao powiedział również: **„Odrodzenie jest pewne dzięki mocy ślubowania [Buddy Amitabhy]”.**

Z pewnością osiągniemy Czystą Krainę polegając na ślubowaniu Amitabhy. Budda Amitabha poprzysiągł, że ustanowi właśnie dla nas Krainę Błogości. Ślubował również, że wszystkie istoty powinny odrodzić się w Czystej Krainie poprzez recytowanie Imienia zawierającego Niezliczone Cnoty. Dlatego Mistrz Shandao powiedział: „Odrodzenie jest zapewnione dzięki mocy ślubowania [Buddy Amitabhy]”.

Dalej Shandao powiedział: „Ze względu na moc przysięgi Buddy Amitabhy, odrodzenie się w Czystej Krainie jest łatwe”.

Moc przysięgi Amitabhy sprawia, że wypowiadającym łatwo jest uzyskać odrodzenie.

Ponadto, „Dzięki mocy ślubowania Buddy Amitabhy, nikt nie odniesie porażki w osiągnięciu odrodzenia”.

Ci, którzy „aspirują do odrodzenia się w Czystej Krainie Buddy Amitabhy oraz wypowiadają wyłącznie Jego Imię”, niezależnie od tego, czy są świętymi czy zwyczajnymi istotami, dobrymi czy złymi osobami, z pewnością odrodzą się tam, bez wyjątku. Dlatego właśnie Mistrz Shandao zauważył: „Ludzie czy istoty niebiańskie, zdrowi czy chorzy – wszyscy odrodzą się tam. W Czystej Krainie nie istnieją żadne tego typu różnice. Wszyscy kroczą tam nieodwracalną ścieżką do Stanu Buddy”.

I jeszcze raz: „Wszystkie istoty, święte i nieświęte, odradzają się tam dzięki ślubowaniu [Buddy Amitabhy]. W Czystej Krainie nie dzielą ich już żadne różnice. Wszystkie kroczą nieodwracalną ścieżką do Stanu Buddy”.

Bez tego nauczania brakowałoby nam pewności, co do kwestii przyszłego odrodzenia. Jeśli nasze umysły są niepewne, nasza praktyka będzie niespokojna. Nie można stwierdzić, że osoba o chwiejnym umyśle będzie mieć pewność, że już w kolejnym życiu odrodzi się w Krainie Błogości? Nie będziemy mieć nigdy takiej pewności, jeśli nie będziemy praktykować zgodnie z tradycją Mistrza Shandao.

Podstawowe nauki pism

Nasza ścieżka ma swe potwierdzenie w sutrach. Gdyby nie opierała się na nich, gdyby nie była nauczana przez samego Buddę Siakjamuniego, nie byłaby częścią Dharmy. W rzeczy samej, nie byłby to buddyzm. Jak mówi powiedzenie: „Dosłowna interpretacja pism jest niesprawiedliwością wobec Buddów przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Odejście od idei zawartych w sutrach, choćby jednym słowem, jest mówieniem niczym Mara”. Wszystkie szkoły buddyzmu muszą opierać się na sutrach.

Na jakich tekstach mistrzowie Nagardżuna, Wasubandhu, Tanluan, Daochuo i Shandao oparli swoje nauki? Na niczym innym, jak na Trzech Sutrach Czystej Krainy. Budda Siakjamuni nauczał wielu sutr, wspominając o Czystej Krainie w ponad 200 z nich. We wszystkich tych sutrach wspomina się o Buddzie Amitabhy i Jego Krainie Błogości.

Trzy Sutry Czystej Krainy

Spośród wszystkich tych 200 tekstów, tylko trzy skupiają się wyłącznie na opisie wspaniałości Krainy Błogości i zasługach stojących za wyzwoleniem nas przez Buddę Amitabhę. Są to Sutra Nieskończonego Życia, Sutra Kontemplacji Nieskończonego Życia [Sutra Kontemplacji] oraz Sutra Amitabhy. Ich wyłączne poświęcenie się temu tematowi jest powodem, dla którego są znane jako „Trzy Sutry Czystej Krainy”.

Teksty pierwotne i źródła wtórne

Koniecznym jest, aby nauczanie szkoły Czystej Krainy opierało się na tym kanonie. Tylko wtedy nauczanie może być czyste i nieskazitelne. Inne teksty powinny być wykorzystywane jedynie jako materiał uzupełniający. Tak więc wśród sutr istnieją „teksty pierwotne” i „źródła wtórne”. Na tekstach pierwotnych można bezwzględnie polegać. Jeśli chodzi o źródła drugorzędne, powinniśmy używać tylko niektórych rozdziałów jako dodatkowych tekstów. Jedynymi pierwotnymi tekstami szkoły Czystej Krainy są Trzy Sutry Czystej Krainy.

Mistrzowie Nagardżuna, Wasubandhu, Tanluan, Daochuo i Shandao polegali wyłącznie na Trzech Sutrach w nauczaniu o Czystej Krainie, nie mieszając ich z innymi naukami. Tak więc to, czego nauczali, zostało najpierw mocno przez nich sprawdzone. Było całkowicie czyste i właściwe pod względem zasad i praktyki.

Ekskluzywna praktyka prowadzi do pewnego odrodzenia

Nasza ukierunkowana, nieskazitelna, praktyka Czystej Krainy jest zarówno prosta, jak i zrozumiała. Wypowiadając wyłącznie Imię Buddy Amitabhy, z pewnością odrodzimy się w Jego Krainie Błogości, ponieważ praktyka ta jest przyczyną odrodzenia. Jeśli nasza recytacja nie jest wyłączna, odrodzenie staje się niepewne. Wówczas możemy odrodzić się w Czystej Krainie lub też nie.

Ktoś, kto wypowiada wyłącznie Namo Amitabha Buddha, intuicyjnie polega na wyzwoleniu oferowanym przez Buddę Amitabhę. Całkowicie polega na mocy, ślubowaniu oraz cnotcie Buddy Amitabhy. Jeśli ktoś jest w stanie polegać na tym Buddzie, jako na wyłącznie obiekcie swego powierzenia się, można powiedzieć, że już osiągnął cel przyszłego odrodzenia. Jeśli ktoś nie polega wyłącznie na tym Buddzie, to wynik staje się niepewny. Może cel ten osiągnąć lub nie.

ROZDZIAŁ [II]: 18 i 19 Ślubowanie Amitabhy

Kategoryzacja 48 ślubowań

Posłużę się teraz ślubowaniami odnoszącymi się do odrodzenia zawartymi w Sutrze Nieskończonego Życia, aby uzasadnić sprawy, o których już wcześniej mówiłem.

Budda Amitabha złożył 48 Wielkich Ślubowań. Można je podzielić na trzy kategorie: te, które odnoszą się do [punkt 1] Krainy Błogości, [punkt 2] Buddy Amitabhy oraz [punkt 3] zasługi potrzebne do odrodzenia się w Czystej Krainie.

Niepojęte konsekwencje odrodzenia się w Krainie Błogości

Spośród ślubowań odnoszących się do Czystej Krainy, pierwszym jest ślubowanie nieistnienia Trzech Nieszczęsnych Krain. Oznacza to, że w Krainie Błogości nie spotkamy istot z Trzech Nieszczęsnych Krain [zwierząt, głodnych duchów i istot piekielnych]. Ze względu na swoje wielkie współczucie, ślubowanie i moc, Budda Amitabha prowadzi do Czystej Krainy istoty, których nagromadzona negatywna karma doprowadziłaby je do odrodzenia się w Trzech Nieszczęsnych Krainach, zapewniając, że nigdy więcej już tam nie trafią. Dlatego właśnie Amitabha złożył ślubowanie o nieobecności w Czystej Krainie istot z Trzech Nieszczęsnych Krain.

Drugim ślubowaniem jest przyrzeczenie o nieodradzaniu się więcej jako przymusowi mieszkańcy tych krain. Skłania ono recytatorów Imienia Amitabhy, którzy już osiągnęli Krainę Błogości, do podjęcia postanowienia ratowania istot zamieszkujących niezliczone światy. Dlatego oni nigdy więcej nie będą już przymusowymi rezydentami Trzech Nieszczęsnych Krain.

Trzecie ślubowanie mówi, że wszystkie istoty [w Czystej Krainie] będą miały złote ciała, podczas gdy czwarte stanowi, że istoty nie będą różnić się tam od siebie pod wyglądem fizycznym, takim jak pięknem lub brzydotą. Ich wygląd będzie taki sam. Podobnie jak u Buddy Amitabhy ich skóra będzie koloru złota. Niezależnie od statusu ich odrodzenia, będą przypominać Buddę Amitabhę, posiadając 32 – a nawet 84 000 – fizycznych atrybutów Buddy. Ich oblicze będzie przepełnione blaskiem i niezliczonymi cnotami. Jak mówi Sutra Nieskończonego Życia i Wspaniałości: **„Będą mieli złote ciała jak Amitabha, a ich cechy fizyczne będą nieskazitelne.**

Ślubowania od piątego do dziesiątego potwierdzają, że wszystkie istoty, które odrodzą się w Czystej Krainie Amitabhy, będą posiadały sześć nadnaturalnych mocy.

Jedenaste ślubowanie obiecuje pewność Nirwany. Wszystkie istoty odradzające się w Czystej Krainie Buddy Amitabhy osiągną tam szybko Nirwanę, czyli wygaśnięcie cierpienia. Taka jest właśnie szlachetna natura i funkcja Krainy Błogości.

Dwunastym jest ślubowanie nieskończonego światła, a trzynastym ślubowanie nieskończonego życia. Pokazują one, że Stan Buddy osiągnięty w jedenastym ślubowaniu, jest taki sam jak Stan Buddy samego Amitabhy. Słowo – Amitabha – oznacza nieskończone życie; kiedy osiągniemy Krainę Błogości, my również będziemy żyć wiecznie. A ponieważ słowo – Amitabha – oznacza również wieczne światło, my również, gdy odrodzimy się tam, emanować będziemy tak wspaniałym światłem.

Budda Amitabha jest w stanie sprawić, że wszystkie istoty – święte, przeciętne, mnisi, świeccy, nawet dobrzy lub źli – osiągną Stan Buddy po przybyciu do Czystej Krainy. Negatywna karma ludzi, którzy odrodziliby się w Trzech Nędznych Krainach, zostaje usunięta dzięki mocy ślubowań Amitabhy. Polegając na cnocie Buddy Amitabhy, ci szybko osiągają Stan Buddy.

Już na podstawie pierwszych trzynastu ślubowań możemy dowiedzieć się o cudownych, niezgłębianych wydarzeniach, które następują w Krainie Błogości. Mistrz Shandao podsumował to z uznaniem: „Kraina Błogości jest królestwem nieuwarunkowanej nirwany; recytacja Amitabhy jest bramą do Nirwany”. Powiedział również: „Mądrość usuwa naszą przeszłą karmę; a my nieświadomie wkraczamy do królestwa ostatecznej rzeczywistości. Nieskończone kalpy i eony są niczym jeden ruch palca”.

Trzy ślubowania wyzwolenia

Które spośród 48 Ślubowań Buddy Amitabhy zawiera obietnicę ocalenia wszystkich czujących istot? Obietnica ta zawarta jest w 18, 19 i 20 ślubowaniu, które znane są jako „trzy ślubowania wyzwolenia”. Wybawienie czujących istot następuje dzięki tym ślubowaniom. Dzięki nim istoty mogą odrodzić się w Krainie Błogości, gdzie staną się Buddami zgodnie z treścią pierwszych trzynastu ślubowań – jak wyjaśniono powyżej – które umożliwiają osiągnięcie wszechogarniającego światła i wiecznego życia, niczym u samego Buddy Amitabhy.

Dlatego właśnie 18, 19 i 20 ślubowania są tymi, które mają dla nas największe znaczenie. Bez nich nie mielibyśmy możliwości osiągnięcia Krainy Błogości, bez względu na to, jak wspaniała i transcendentalna by ona nie była. Dla nas te trzy ślubowania są najważniejsze.

Ślubowania bezpośredniej przyczynowości i karmicznego związku

Budda Amitabha wykorzystuje te trzy ślubowania, aby objąć i ocalić wszystkie czujące istoty. Jednak z uwagi na to, że istoty posiadają różnorodne możliwości i pragnienia, Amitabha musi użyć mocy płynącej z osiemnastego, dziewiętnastego i dwudziestego ślubowania, aby objąć je wszystkie.

Ślubowania osiemnaste i dziewiętnaste są znane jako „ślubowania bezpośredniej przyczyny” [odrodzenia]. Ci, którzy spełnią warunki określone w tych ślubowaniach, osiągną po śmierci odrodzenie w Krainie Błogości.

Dwudziestym jest „ślubowanie karmicznego związku”. Ci, którzy spełniają te kryteria, choć mogą nie być pewni przyszłego odrodzenia, utworzyli jednak karmiczną więź z Buddą Amitabhą, który nigdy ich już nie opuści. Amitabha poczeka, aż niezbędne warunki dojrzeją, zanim poprowadzi ich do Czystej Krainy, być może w kolejnym życiu lub w następnym. Starożytni mędrcy mówili o dwudziestym ślubowaniu: „Ryba z haczykiem w pysku nie pozostanie już długo w wodzie”.

Najłatwiejsze z łatwych

Osiemnaste i dziewiętnaste ślubowanie odnoszą się do bezpośrednich przyczyn odrodzenia. Jeśli jednak przyjrzymy się bliżej, to tylko osiemnaste ślubowanie stanowi łatwą ścieżkę, o której wspomina Mistrz Nagardżuna. Stanowi łatwą ścieżkę, ponieważ wymaga od praktykujących jedynie wiary w wyzwolenie Amitabhy, pragnienia odrodzenia się w Czystej Krainie Amitabhy i recytowanie jedynie Jego Imienia [parafraza]. Recytowanie wyłącznie Imienia Buddy Amitabhy jest czymś, co potrafi zrobić dziecko, a nawet papuga. Praktykę tę można więc uznać za najłatwiejszą spośród łatwych.

Trudne pośród łatwych

Dziewiętnaste ślubowanie określa trudną ścieżkę szkoły Czystej Krainy. Obejmuje postanowienie osiągnięcia bodhicitty [osiągnięcia Stanu Buddy w celu uratowania istot], angażowanie się w dobre uczynki i poświęcenie wynikającej z nich zasługi na konto odrodzenia się po śmierci w Krainie Błogości. Oczywiście, w kontekście trudnych praktyk podejmowanych przez inne buddyjskie szkoły świętej ścieżki, jest to i tak wciąż stosunkowo łatwa droga. Jest to jednak nadal jedna z trudnych ścieżek, podczas gdy osiemnaste ślubowanie jest najłatwiejsze spośród łatwych. Na tym polega różnica.

Osiemnaste ślubowanie – podstawowa intencja Amitabhy

Osiemnaste ślubowanie reprezentuje fundamentalną intencję Buddy Amitabhy. Istoty, które wypowiadają Imię Amitabhy zgodnie z osiemnastym ślubowaniem, mają bezpośredni oraz głęboki z Nim związek. Związek ten jest nierozzerwalny.

Ci, którzy praktykują zgodnie z dziewiętnastym ślubowaniem, nie mają już tak bliskiego związku z Amitabhą. Dążenie do bodhicitty, spełnianie dobrych uczynków, poświęcanie zasługi w sposób charakterystyczny dla innych szkół – żadna z tych praktyk nie opiera się wyłącznie na Amitabhie oraz nie wiąże się jedynie z recytowaniem Jego Imienia. Jaki może być w takim wypadku związek z Buddą Amitabhą? Nie ma bezpośredniego.

Mimo to, istnieje pewien związek. Tacy praktykujący poświęcają osiągnięte zasługi na rzecz odrodzenia się w Czystej Krainie, a Budda Amitabha o wielkim współczuciu, zawsze stara się ocalić wszystkie istoty, które można tylko ocalić. Ponieważ dana osoba aspiruje do bodhicitty, wykonuje dobre uczynki i pragnie odrodzić się w Czystej Krainie, Amitabha naturalnie skorzysta z okazji, by ją wybawić. Po to, aby złagodzić niepokój tej osoby, Amitabha przyrzeka [w 19 ślubowaniu], że przybędzie tuż przed momentem jej śmierci oraz poprowadzi ją do Krainy Błogości.

Pozostaje jednak faktem, że podstawową intencją Buddy Amitabhy jest „wyłączna recytacja” Jego Imienia zawarta w osiemnastym ślubowaniu. Jak wyjaśnił Mistrz Shandao: „Jeśli przeanalizujemy Podstawowe Ślubowanie Buddy Amitabhy, Jego intencją jest to, aby wszystkie istoty konsekwentnie i wyłącznie recytowały Jego Imię”. Ta intencja nie jest zawarta w dziewiętnastym ślubowaniu; powiemy o tym więcej później.

Osiemnaste ślubowanie

Wyjaśnię teraz tekst – **Jeżeli po tym, kiedy osiągnę Stan Buddy, czujące istoty z dziesięciu kierunków, które szczerze i z radością powierzą mi się, zapragną odrodzić się w mojej krainie i wypowiedzą moje Imię choćby dziesięć razy, nie zdołają się tam narodzić, obym nie osiągnął doskonałego oświecenia. Wyjątkiem są ci, którzy popełniają pięć najcięższych wykroczeń lub oczerniają prawdziwą Dharmę.**

Zacznijmy od osiemnastego ślubowania, które składa się z 36 znaków pisma chińskiego. Jego ogólne znaczenie jest następujące: [1] Jeśli Amitabha nie osiągnął Stanu Buddy, to w ogóle nie mamy tu o czym rozprawiać. [2] Jeśli to zrobił, to wszystkie istoty, które uwierzą w Jego wybawienie, uważają Jego Krainę Błogości jako swój ostateczny, wieczny oraz szczęśliwy dom, w którym pragną się odrodzić, z pewnością uzyskają odrodzenie, jeśli będą w skupieniu recytować właśnie Imię Buddy Amitabhy.

O szczerości

„Szczere”: odnosi się do czegoś, co pochodzi z głębi naszych serc – szczerości, autentyczności. Musimy być szczerzy i autentyczni w sposobie, w jaki żyjemy, w sposobie w jaki się zachowujemy. Jeśli tacy nie jesteśmy, to wszystko, co robimy i tak traci sens. Dwoje ludzi może być prawdziwymi przyjaciółmi tylko wtedy, gdy ich relacje cechuje szczerość. Jeśli ich uczucia są fałszywe i tylko wykorzystują siebie nawzajem czy naprawdę możemy nazywać ich przyjaciółmi?

Każdego dnia pragniemy odrodzić się w Czystej Krainie Amitabhy. Jednak możemy jedynie bezmyślnie naśladować innych w ich pragnieniu, jednakże nasze uczucia mogą nie płynąć z głębi serca. W rzeczywistości możemy tak naprawdę nie chcieć udać się do Krainy Błogości. To nie jest szczerość.

„Szczerość” w tym kontekście jest łatwa do zrozumienia. Oznacza coś, co pochodzi naprawdę z serca. Naprawdę wierzę, że istnieje Kraina Błogości, naprawdę pragnę się tam odrodzić i na serio wypowiadam Imię Buddy Amitabhy. To jest szczerość.

Są osoby, które wyjaśniają „szczerość”, jako cechę, która jest bardzo złożona, a nawet tajemnicza, przez co zwykli ludzie nie mogą jej zrozumieć. To błąd. Ponieważ praktyka Czystej Krainy jest łatwą ścieżką, więc zasady powinny być łatwe do zrozumienia, a praktyka prosta w realizacji. Tak więc „szczere” oznacza z głębi serca. Idąc o krok dalej, oznacza to działanie z najwyższą gorliwością: Z największą szczerością szukam odrodzenia w Krainie Błogości i polegam na wybawieniu Buddy Amitabhy.

Szczerość urzeczywistnia się poprzez wiarę, a wiara powstaje z prawdziwego zawierzenia dokonanego w naszych sercach. Szczerość urzeczywistnia się również poprzez pragnienie odrodzenia się w Krainie Błogości. Osiąga się ją poprzez recytację Imienia Amitabhy. Recytacja ta musi być szczerą, a nie zdawkową czy wynikającą jedynie z podążania za innymi ludźmi. Tak więc szczerość przejawia się w wierze, dążeniu do odrodzenia i recytacji Imienia Amitabhy. Są to trzy czynniki powodujące odrodzenie w Czystej Krainie.

Radosne powierzenie się

Powierzenie jest zakorzenione w wierze – naszym przekonaniu, że Kraina Błogości i Budda Amitabha rzeczywiście istnieją. Jest to pierwszy etap wiary. Następnym jest przekonanie, że to dla naszego dobra Budda Amitabha podjął swoje ślubowania i ustanowił Krainę Błogości. Powinniśmy wierzyć, że Czysta Kraina jest naszym światem, naszym domem. Należy ona również do nas; prawa własności i użytkowania są zarejestrowane na nasze nazwiska. Jeśli chcemy tam powrócić, to oczywiście możemy to zrobić. Ponieważ Kraina Błogości [czyli Natura Buddy] jest naszym domem, pierwotnym miejscem

zamieszkania, powrót tam jest całkowicie zgodny z naszą naturą. To jest wiara. Powrót do Domu Błogości z wiarą i radością w sercu jest „radosnym powierzeniem się”.

Czym jest powierzenie się wyzwoleniu Amitabhy? Podejmując swą inicjatywę Budda Amitabha bezwarunkowo ratuje wszystkie czujące istoty i to na zasadzie równości. Taka wiara jest właśnie powierzeniem się wyzwoleniu Amitabhy.

Po pięciu kalpach kontemplacji Amitabha podjął się realizacji 48 Ślubowań. Następnie przez niezliczone eony gromadził niezmierzone cnoty Bodhisattwy. To właśnie przed tymi niezliczonymi eonami Amitabha złożył ślubowania w naszym imieniu i rozpoczął działania ku ich wypełnieniu. Przez cały ten czas przechodziliśmy przez niezliczone odrodzenia, pogrążając się w Trzech Nędznych Krainach, nigdzie tak naprawdę nie dochodząc. To właśnie wtedy Amitabha postanowił ocalić nas, nieświadome, cierpiące istoty. Zrobił to z własnej inicjatywy, a nie na naszą prośbę czy w odpowiedzi na nasze błagania.

Analogia rodziców i dzieci

Kiedy para posiada dziecko, naturalnym jest, że kocha je całym sercem, troszczy się o nie i dba o edukację. Czy dziecko musi ścisnąć dłonie i prosić o to swoich rodziców? Nie. W naturze bycia kochającym rodzicem leży miłość, troska i zapewnienie edukacji dzieciom. To, co jest naturalne, nie zostało przecież przez nikogo wymyślone. Tak więc dobrych rodziców nie zmusza się do tego, by kochali swoje dzieci i opiekowali się nimi. Czynią to jako rzecz oczywistą. W rzeczy samej, często są gotowi poświęcić się, aby ochronić potomstwo.

Skoro rodzice, którzy są zwyczajnymi istotami, dotkniętymi cechami takimi jak chciwość, gniew i ignorancja, potrafią tak czynić, to o ileż bardziej potrafi to Budda Amitabha? W Imieniu wszystkich czujących istot Amitabha z własnej inicjatywy ślubował wyzwolić nas wszystkich, bezwarunkowo i bez dyskryminacji. Czy Buddowie, tak jak my, przyjmują dyskryminującą perspektywę? Oczywiście, że nie!

Budda nie posługuje się pojęciami „ja”, „inni”, „czujące istoty” czy „ich dalsze istnienie”. Budda nie czyni rozróżnienia między wrogami i przyjaciółmi, siebie i innych uważając za jedność. Ponieważ Budda nie funkcjonuje w dualizmie, nie rozróżnia między świętymi a zwyczajnymi istotami; między mężczyznami i kobietami, między duchownymi a świeckimi. To właśnie oznacza bycie Buddą. Jeśli ktoś nadal czyni takie rozróżnienia, jest nadal zwykłą istotą, a nie Buddą.

Pragnienie odrodzenia się

Słowa „zapraǵnę odrodzić się w mojej krainie” wynikają z perspektywy ślubowania Buddy Amitabhy. Jego celem jest przyciągnięcie wszystkich czujących istot i ocalenie ich.

Jego przesłaniem jest: *Musicie się pospieszyć i przybyć do mojej Krainy Błogości. Kiedy już tu będziecie, unikniecie kolejnych odrodzeń, przestaniecie tworzyć złą karmę i nie będziecie już więcej cierpieć z jej powodu. Nigdy więcej się nie zestarzejecie się, nie zachorujecie i nie umrzecie. Nie tylko zdobędziecie sześć specjalnych mocy, ale także szybko osiągniecie Stan Buddy.*

Ratowanie istot przed piekłem Avici

Wzywając wszystkie istoty, Budda Amitabha powiedział w Sutrze Nieskończonego Życia: „Oby czujące istoty uwięzione w różnych krainach narodzin odrodziły się wkrótce w mojej krainie, aby móc cieszyć się tam pokojem i szczęściem. Nieustannie okazując współczucie, chcąc by ocalić wszystkie istoty, wybawię je nawet z piekła Avici”.

Tak brzmi wezwanie Amitabhy, gdy zachęca istoty, aby „zapragnęły odrodzić się w mojej krainie”. Prosi wszystkie istoty podlegające odrodzeniu w Sześciu Krainach, szczególnie w Trzech Nędznych Krainach, aby „odrodziły się wkrótce w Czystej Krainie, aby mogły cieszyć się pokojem i szczęściem”. Przybądź więc szybko do Krainy Błogości, mówi nam, ponieważ jest to twój prawdziwy dom i schronienie. Dla kontrastu, „w Trzech Krainach nie ma spokoju; są niczym płonący dom, przerażający i pełen bólu”.

Budda Amitabha „nieustannie [okazuje] współczucie, by ocalić wszystkie istoty, [wybawiając je] z Piekła Avici”. Istoty w tym piekle popełniły poważne występki; ich złe uczynki zaowocowały najcięższą negatywną karmą ze wszystkich możliwych. Amitabha zawsze woła, gotowy ze swoim bezgranicznym współczuciem, aby bezwarunkowo i na zasadzie równości, ocalić wszystkie czujące istoty, w tym te z Piekła Avici. Ma nadzieję, że one również postanowią odrodzić się w Krainie Błogości. Tak długo, jak tylko będą tego chcieć, będą mogły się odradzać. W ten sposób Budda Amitabha ratuje tych, którzy pragną odrodzić się w Jego królestwie.

Wypowiadaj moje Imię, nawet dziesięć razy

Następnie Amitabha mówi „powtórz moje Imię, nawet dziesięć razy”. Jest to najniższy możliwy poziom trudności. Oznacza to, że odrodzenie jest dostępne praktycznie bez żadnych warunków i przeszkód. Każdy może je osiągnąć, dając nadzieję wszystkim istotom.

„[Powtarzanie] mojego Imienia, nawet dziesięć razy” odnosi się nawet do tych, którzy nigdy nie uczyli się o buddyzmie, nie recytowali Imienia Amitabhy. Dotyczy to ludzi, którzy są często bliscy śmierci, a więc czas, który im tu pozostał, jest krótki. Jeśli jednak wypowiedzą Imię Amitabhy chociaż dziesięć razy, odrodzą się w Krainie Błogości. Oznacza to, że wszystkie istoty, nawet jeśli bardzo późno zaczną szukać wybawienia i recytować, będą w stanie osiągnąć odrodzenie.

Sformułowanie „wypowiadaj moje Imię, nawet dziesięć razy” odnosi się do wszystkich istot, które wzywają Imienia Buddy Amitabhy. Wskazuje to na to, że Kraina Błogości jest dostępna dla wszystkich wypowiadających.

Tak więc „wypowiadaj moje Imię, nawet dziesięć razy” w kontekście naszego codziennego życia, oznacza „recytację przez całe życie”, a „tylko dziesięć powtórzeń” odnosi się do osoby, będącej u progu śmierci.

Dla tych, którzy mają niebawem umrzeć, „nawet dziesięć razy” oznacza, że nawet jeśli nigdy nie uczyli się Dharmy, nie recytowali Imienia Amitabhy, nie spełniali dobrych uczynków, nie gromadzili zasług, nie przyjęli Trzech Schronień, nadal mogą osiągnąć odrodzenie w Krainie Błogości, dzięki zaledwie dziesięciu powtórzeniom. Wiedząc o tym, bez względu na to, jak nieogarnięci czy głupi byśmy nie byli, z pewnością recytowalibyśmy Imię Amitabhy więcej niż tylko dziesięć razy. Jeśli nawet osoby będące u progu śmierci mogą się tam odrodzić, to z pewnością my również.

Budda Amitabha przedstawił swój punkt odniesienia dla wejścia do Czystej Krainy: pragnienie odrodzenia i recytowanie Jego Imienia. Każdy jest w stanie spełnić te warunki. Każdy, kto tak zrobi, odrodzi się w Krainie Błogości.

Jeśli się nie odrodzą, obym nie osiągnął oświecenia

Amitabha Budda nie postawił żadnych szczególnych warunków wstępnych, wspominając jedynie o dziesięciu powtórzeniach. Wszystko, co musimy zrobić, to recytować wyłącznie Jego Imię. Następnie mówi: „Jeśli [tacy praktykujący] nie odrodzą się tam, obym nie osiągnął doskonałego oświecenia”. Gdybyśmy nie odrodzili się w Czystej Krainie po właściwej recytacji, Amitabha nie osiągnąłby Stanu Buddy. Musiałby kontynuować swoją praktykę, aż moglibyśmy się w taki sposób odrodzić; tylko wtedy byłby w stanie osiągnąć Stan Buddy. Dlatego wszystkie istoty, które wypowiadają Imię Amitabhy zgodnie z Jego osiemnastym ślubowaniem, mają bezpośredni i bliski związek z Buddą Amitabhą. Są one praktycznie związane z nim, stając się jednym.

Słowa „jeśli [im] nie uda się tam odrodzić, obym nie osiągnął doskonałego oświecenia” zawierają wyjątkowo głęboką implikację. Sugerują, że „jeśli nie będziesz w stanie się tam odrodzić, to nie mogę stać się Buddą; tylko poprzez umożliwienie ci odrodzenia się mogę osiągnąć Stan Buddy. Beze mnie nie możesz się odrodzić; razem ze mną będziesz w stanie to zrobić”. Używając doskonale oświeconego Stanu Buddy jako zabezpieczenia, Budda Amitabha zobowiązuje się wybawić wszystkie niedoskonałe istoty od cyklu odradzenia się w Sześciu Sferach, pozwalając im na narodziny w Krainie Błogości, jak również na stanie się Buddami.

Biorąc pod uwagę takie konsekwencje czy Budda Amitabha w rzeczywistości nie połączył osiągnięcia przez siebie Stanu Buddy razem z naszym odrodzeniem się w Jego Czystej Krainie? Taka więc zasadniczo tworzy jedną całość. Bez możliwości naszego odrodzenia się nie byłoby w ogóle Buddy Amitabhy; a bez Buddy Amitabhy nie moglibyśmy odrodzić się w Krainie Błogości.

Imię doskonale oświeconego Buddy

W kwestii „nawet do dziesięciu recytacji” – a więc czyje Imię mamy recytować? Imię Amitabhy jako doskonale oświeconego Buddy. Osiągnąwszy doskonale oświecenie, Amitabha wykorzystuje swoje Imię, aby móc uratować czujące istoty, pozwalając im je wypowiadać. To wspaniałe, złożone tylko z sześciu znaków pisma chińskiego, Imię ucieleśnia zasługi wszystkich Buddów, a czujące istoty na całym świecie mogą odrodzić się w Czystej Krainie właśnie poprzez Jego recytację.

Budda Amitabha powiedział, że gdyby nie umiały stworzyć takiego Imienia, nie zostałyby Buddą. W takim wypadku Imię to nie zaistniałoby. Tylko wówczas, gdyby Imię to powstało, a istoty czujące mogłyby wypowiadać, dzięki czemu były w stanie odrodzić się w Czystej Krainie, On byłby w stanie osiągnąć Stan Buddy.

Dlatego zdanie „jeśli [oni] się tam nie narodzą, obym nie osiągnął doskonałego oświecenia” jest tak ważne i ściśle z nami powiązane. Oczywiście każda część osiemnastego ślubowania jest niezbędna, ale te słowa mają szczególnie dalekosiężne znaczenie. W osiemnastym ślubowaniu my i Budda Amitabha jesteśmy na zawsze ze sobą połączeni. Tylko wtedy, gdy osiemnaste ślubowanie zostaje wypełnione, wszystkie inne obietnice mogą zostać również zrealizowane. Gdyby osiemnaste ślubowanie nie zostało spełnione, nie zostałyby spełnione inne.

Siedemnaste ślubowanie

Osiemnaste ślubowanie jest również związane z siedemnastym ślubowaniem. W osiemnastym ślubowaniu „wypowiedz moje Imię, nawet dziesięć razy” odnosi się do recytowania Imienia Buddy Amitabhy. O Imieniu tym dowiadujemy się z siedemnastego ślubowania. Tam Budda Amitabha mówi:

Gdyby, po osiągnięciu Stanu Buddy, niezliczeni Buddowie w dziesięciu kierunkach nie wychwalali jednogłośnie mego Imienia, obym nie osiągnął doskonałego oświecenia.

Amitabha zobowiązuje się nakłonić wszystkich Buddów do wysławiania mocy oraz zasług płynących z Jego Imienia oraz niezgłębionej natury. Dzięki temu czujące istoty mogą poznać to Imię oraz jego bezgraniczne i niewyobrażalne zalety. Dlatego właśnie osiemnaste

ślubowanie następuje zaraz po siedemnastym. W rzeczywistości można je uznać za jedno. Dziesięć recytacji, wspomnianych w osiemnastym ślubowaniu, dotyczy wypowiedziania Imienia Amitabhy, który jest wychwalany i promowany w siedemnastym ślubowaniu przez wszystkich Buddów.

To właśnie z powodu siedemnastego ślubowania Budda Siakjamuni pojawił się na tym świecie, aby ostatecznie wyjaśnić dobroczynną moc Imienia Amitabhy i Jego zdolność do uratowania wszystkich istot. A ponieważ sam Budda Siakjamuni mówił o tej praktyce, jak również wychwalał bezgraniczne i niezgłębione zalety Imienia Amitabhy, jesteśmy w stanie słuchać i uczyć się. Następnie możemy recytować to Imię w skupieniu, bez mieszania tej czynności z innymi buddyjskimi praktykami.

Imię zawierające w sobie wszelkie cnoty

To dlatego właśnie Buddowie wychwalają w siedemnastym ślubowaniu zasługę tkwiącą w Imieniu Amitabhy, jako przewyższającą wszystkie inne cnoty. To dlatego właśnie Imię Amitabha jest Wielkim Imieniem Niezliczonych Cnót. Przewyższa zasługi Pięciu Wskazań i Dziesięciu Dobrych Uczynków, jak również praktyki Czterech Szlachetnych Prawd, Dwunastu Ogniw Współzależnego Powstawania, Sześciu Paramit i niezliczonych cnotliwych uczynków. Przewyższa zasługę płynącą z determinacji czujących istot do osiągnięcia bodhicitty i wykonywania wszelakich dobrych uczynków.

Dopiero po usłyszeniu o zasłudze płynącej z Imienia Amitabhy będziemy w stanie uwierzyć, że słowa Namo Amitabha Buddha zawierają w sobie bezgraniczną i niewyobrażalną cnotę. Tylko wtedy będziemy przywoływać to Imię i recytować tylko je.

Imię Buddy Amitabhy zawiera w sobie wszystkie cnoty, a te są główną przyczyną odrodzenia w Krainie Błogości. Wszystkie zasługi wymagane do odrodzenia są tu obecne, więc niczego nie brakuje. Czy to do odrodzenia, czy do osiągnięcia Stanu Buddy, cała niezbędna zasługa zawarta jest w tym Imieniu. Musimy je poznać i nauczyć się go, zanim zaczniemy recytować je w skupieniu.

W kwestii odrodzenia i oświecenia czujące istoty i Amitabha są jednością

Budda Amitabha powiedział również, że jeżeli nie byłby w stanie ustanowić tak wspaniałego Imienia, aby czujące istoty mogły je recytować i dzięki temu skutecznie odrodzić się po śmierci w Krainie Błogości, nie stałby się Buddą. Jest z nami związany, co można opisać jako „w odrodzeniu i oświeceniu, zdolność [czujących istot] jest zgodna z nauczaniem [Amitabhy]”. Nasze odrodzenie jest związane z oświeceniem Amitabhy [osiągnięciem przez Niego Stanu Buddy]. Bez naszego odrodzenia w Czystej Krainie nie byłoby Buddy Amitabhy. A bez Buddy Amitabhy my nie moglibyśmy się tam odrodzić.

Oczywiście nie oznacza to, że Amitabha jest uzależniony od naszej praktyki – że osiągnie Stan Buddy tylko wtedy, gdy nasza praktyka wystarczy do odrodzenia się w Krainie Błogości. Zasługa wymagana do naszego odrodzenia została już nam sprezentowana przez Buddę Amitabhę. Taka jest istota osiemnastego ślubowania.

Karmiczna bliskość

Tak więc istoty, które wypowiadają Imię Amitabhy zgodnie z osiemnastym ślubowaniem, mają bezpośredni związek z Buddą Amitabhą. Mistrz Shandao nazywa ten związek „zażyłą karmą”. Według jednej z jego gath: „Spośród 48 Wielkich Ślubowań Amitabhy, to dotyczące recytacji Imienia jest najbardziej zażyłe. Kiedy wypowiadamy Imię Amitabhy, obejmuje On nas swoim umysłem; jeśli myślimy o Amitabha, On o tym wie”.

Ślubowania odnoszą się do 48 postanowień Buddy Amitabhy dotyczących uratowania wszystkich czujących istot. „Tylko te dotyczące recytacji Imienia jest najbardziej zażyłe”: Tylko osiemnaste ślubowanie – dotyczące osiągnięcia odrodzenia poprzez recytację Imienia Amitabhy – jest ściśle powiązane z Buddą Amitabhą. Dziewiętnaste i dwudzieste ślubowania nie są ani ściśle związane z Amitabhą ani mu bliskie. Te właściwości odnoszą się wyłącznie do osiemnastego ślubowania – stąd słowo „sam”.

Wyjaśnienie słowa „zażyłość”

Jak mocno zażyli jesteśmy, jako recytujący, z Buddą Amitabhą? Najpierw przyjrzyjmy się słowu „zażyłość”. Chińskie ideogramy nie są wymyślane od tak sobie. Mają one nieodłączne implikacje. Ich piękno tkwi nie tylko w kunszcie formy, ale także w treści. Znak oznaczający „bliskość” jest utworzony z ideogramów „stać”, „drewno” oraz „widzieć”. Sugeruje osobę, która wspięła się na drzewo [drewno] i spogląda we wszystkich kierunkach.

W czasach starożytnych komunikacja była bardzo prymitywna. Nie było wówczas samochodów, internetu ani telefonii komórkowej. Członkowie naszej rodziny pracowali, a nasze dzieci bawiły się z dala od domu. Nadchodzi zmierzch i zaczyna padać deszcz. Czy nasi bliscy już wracają? Z niepokojem wspinamy się na pobliskie drzewo, aby ich poszukać. To oznacza znak „zażyłość”.

Naturalna zażyłość

Nasz zażyły związek z Buddą Amitabhą jest jednym, nierozdzielny bytem. Zażyłość naszych doczesnych więzi można podzielić na trzy kategorie – bliskość pierwszego, drugiego i trzeciego stopnia. Związek między rodzicami i dziećmi jest bliskością pierwszego stopnia. Z tej więzi wynikają związki drugiego i trzeciego stopnia. Nasze relacje z wujkami i ciotkami

stanowią drugi stopień. Tylko dlatego, że mamy więzi pierwszego stopnia, mamy również te drugiego i trzeciego. Gdyby osoby te nie byłyby braćmi i siostrami naszych rodziców czy nazwalibyśmy ich wujkami i ciotkami?

Ze wszystkich tych relacji, więź między rodzicami i dziećmi jest sobie najbliższa. Jest zarówno naturalna, jak i niezastąpiona. Ponieważ dzieci rodzą się dzięki rodzicom, nie istniałyby, gdyby nie rodzice. Przyszłe dzieci pojawiają się na tym świecie, kiedy ich odradzająca się świadomość połączy się z zapłodnioną komórką jajową przyszłej matki. A więc oprócz świadomości, abyśmy mogli się narodzić, musi zaistnieć proces biologiczny. Tak więc to krew naszych rodziców, a nie wujków, ciotek czy kogokolwiek innego, płynie właśnie w naszych żyłach.

Bliska więź między rodzicami, a dziećmi jest dziełem natury. Dziedziczymy geny naszych rodziców, a ich krew płynie w nas. Ta relacja różni się od wszystkich innych. Jest całkowicie naturalna i stanowi rdzeń wszystkich relacji rodzinnych.

Bliskość Amitabhy

Bliska więź Amitabhy z nami przewyższa więź wszystkich innych Buddów. Powodem jest to, że żaden z pozostałych Buddów nie zobowiązał się do powstrzymania się od osiągnięcia Stanu Buddy, jeśli osoby wypowiadające imiona tych Buddów nie będą w stanie wejść do ich Czystych Krain. Tylko Amitabha tak zrobił. Powiedział: „Jeśli nie będziesz w stanie się tam odrodzić, to Ja nie zostanę Buddą”. Innymi słowy, twoje odrodzenie oznacza moje osiągnięcie Stanu Buddy, a moje osiągnięcie Stanu Buddy oznacza twoje odrodzenie. To właśnie ta relacja skłoniła Mistrza Shandao do złożenia ślubowania „recytacja samego Imienia jest najbardziej zażyła”.

Amitabha i inni Buddowie

Wszyscy Buddowie są w pełni oświeceni i obdarzeni wielkim współczuciem. Jak mówi pewne powiedzenie: „Pojedyncza recytacja Imienia Buddy eliminuje tyle złej karmy, ile jest ziaren piasku w korycie rzeki Ganges. Jeden pokłon przed Buddą generuje bezgraniczną zasługę”.

Wszystkie takie zachowania usuwają złą karmę, przynosząc zasługi i mądrość. Jednakże czy jakiś inny Budda zbudował właśnie dla nas Krainę Błogości? Żaden! Czy możemy uwolnić się od nieszczęsnych krain odrodzenia i szybko osiągnąć Stan Buddy wypowiadając imiona innych Buddów? Nie!

Czy inni Buddowie ślubowali, że nie osiągną Stanu Buddy, jeśli nie będziemy mogli wejść do ich Czystych Krain, wypowiadając ich Imiona? Nie!

Ze wszystkich Buddów tylko Amitabha podjął się realizacji 48 Ślubowań w naszym Imieniu, w szczególności zobowiązując się w osiemnastym, że „jeśli [wypowiadający] nie odrodzą się tam, obym nie osiągnął doskonałego oświecenia”.

Nasze odrodzenie jest wynikiem zasługi Amitabhy w osiągnięciu Stanu Buddy. Jego zasługa staje się naszą zasługą, tak jak geny naszych rodziców stają się naszym ciałem. Tak więc zasługi i cnoty Amitabhy są naszymi zasługami i cnotami, a Jego *majątek* jest naszym *majątkiem*. Cokolwiek posiada Budda Amitabha, jest również nasze – tak jak majątek ojca jest również majątkiem potomka.

Ponieważ ślubowania Amitabhy przewyższają ślubowania wszystkich innych Buddów i mogą ocalić wszystkie istoty, są one wychwalane przez wszystkich Buddów. Dlatego Buddowie zachęcają czujące istoty, by wierzyły w wybawienie Amitabhy, szukały odrodzenia w Czystej Krainie i recytowały Jego Imię w skupieniu.

Recytacja jest przyczyną, a odrodzenie skutkiem

Tak więc jesteśmy pewni, że osiągniemy odrodzenie dzięki recytacji Imienia; jest to naturalny proces. Recytacja jest przyczyną, a odrodzenie skutkiem. Konkretny przyczyna zawsze wywołują konkretny skutek. Gdy przyczyną jest recytacja, niemożliwym jest, aby jej skutkiem było coś innego niż odrodzenie. Ten, kto rozumie tę zasadę, gdy już podejmie praktykę buddyzmu Czystej Krainy, będzie recytował wyłącznie Imię Amitabhy bez mieszania do tego z innych praktyk. Powodem jest to, że osoba taka wie, że ta jedna praktyka zapewni skutecznie odrodzenie. Stanowi to rdzeń nieskazitelnej tradycji Czystej Krainy.

Karma pewności

Mistrz Shandao powiedział nam, że recytacja Imienia Buddy Amitabhy jest „karmą pewności” – działaniem, które gwarantuje nam odrodzenie się w Krainie Błogości. Powiedział: „Recytowanie jedynie Imienia Amitabhy, chodząc, stojąc, siedząc, leżąc, przez długi czy krótki czas – oto jest karma pewności. Jest tak, ponieważ jest to zgodne ze ślubowaniem Buddy Amitabhy”.

Tak więc recytacja Imienia jest karmą pewności. „Pewność” kontrastuje z „brakiem pewności” i „błędną pewnością”. Pewność oznacza stuprocentową pewność: przyczyna jednoznacznie prowadzi do skutku.

Brak pewności i błędna pewność

A co z „brakiem pewności”? Gdy przyczyna jest niejasna, skutek może, ale nie musi zostać osiągnięty. To jest brak pewności. „Błędna pewność” oznacza, że przyczyna jest nieobecna, a więc skutek również się nie pojawi. Jest to błędna pewność. Nie oznacza to niewłaściwego postępowania, a jedynie brak związku przyczynowo-skutkowego.

Recytacja Imienia jest karmą pewności

W tradycji buddyzmu Czystej Krainy osiemnaste ślubowanie – dotyczące odrodzenia poprzez recytację Imienia – definiuje karmę pewności. Dlatego Mistrz Shandao nazwał to „aktem zapewniającym” odrodzenie. Osoba praktykująca buddyzm Czystej Krainy, która nie wypowiada wyłącznie Imienia Amitabhy, jak również nie polega wyłącznie na mocy ślubowania Amitabhy, zamiast tego podejmując różnego rodzaju praktyki, nie kreuje karmy pewności. A ten, kto praktykuje według zasad buddyjskich szkół innych niż Czysta Kraina, tak naprawdę nie chce się tam odrodzić, gromadzi więc „karmę błędnej pewności”. Dzieje się tak, ponieważ taka praktyka nie ma nic wspólnego ze szkołą Czystej Krainy. Dlatego Mistrz Shandao nazwał recytację Imienia – karmą pewności.

Dziewiętnaste ślubowanie

Teraz wyjaśnimy dziewiętnaste ślubowanie: **Jeżeli po moim osiągnięciu Stanu Buddy, wszystkie czujące istoty, które aspirują do oświecenia, spełniają różne dobre uczynki oraz szczerze pragną narodzić się w mojej krainie, nie ujrzą mnie, pojawiającego się przed nimi w otoczeniu mnóstwa świętych istot, w momencie śmierci, obym nie osiągnął doskonałego oświecenia.**

Wykonuj różne dobre uczynki

„Różne” oznacza liczne, a więc „różne dobre uczynki” można traktować jako odniesienie do Sześciu Paramit i niezliczonych praktyk. Obejmują one Pięć Wskazań, Dziesięć Dobrych Działań, Cztery Szlachetne Prawdy, Dwanaście Ogniw Współzależnego Powstawania, Sześć Paramit i wszystkie praktyki innych szkół Dharmy. „Spełnianie różnych dobrych uczynków” oznacza podejmowanie się wykonania różnorodnych dobrych uczynków. Dlatego „różne dobre uczynki” są również nazywane niezliczonymi praktykami lub różnymi działaniami.

Jeśli jednak chodzi o Czystą Krainę Amitabhy, Mistrz Shandao uważa wykonywanie różnych dobrych uczynków [np. uwalnianie zwierząt przeznaczonych do zabicia] i poświęcanie ich zasług na rzecz odrodzenia za „praktykę mieszaną”. Dzieje się tak, ponieważ takie praktyki są wielorakie, bardzo zróżnicowane; nie są ani czyste ani skupione na celu.

Wykonywanie różnych dobrych czynów jest ważne dla wszystkich buddystów. Jednak z perspektywy szkoły Czystej Krainy, dążenie do odrodzenia poprzez poświęcenie na to zasługi płynącej z pożytecznych działań, jest praktyką mieszaną. Jeśli polegamy wyłącznie na Imieniu i wyzwoleniu Buddy Amitabhy, to nie musimy poświęcać temu zasług z praktyki mieszanej. By odrodzić się w Czystej Krainie, nie polegamy bowiem na dobrych uczynkach, ale całkowicie na zasłudze tkwiącej w Imieniu Amitabhy.

Głównym powodem, dla którego Amitabha Budda powziął dziewiętnaste ślubowanie, jest ocalenie tych, którzy są naturalnie skłonni do różnorodnych dobrych działań. W końcu nie każdy jest z natury skłonny do wyłącznego powierzenia się osiemnastemu ślubowaniu. Składając dziewiętnaste ślubowanie, Amitabha w istocie mówi tym pierwszym: *Tak długo, jak poświęcasz zasługę płynącą z różnych praktyk na odrodzenie się w Krainie Błogości, obiecuję, że kiedy będziesz bliski śmierci, przyjdę po ciebie razem ze świętym zgromadzeniem, aby cię wyzwolić. To jest dziewiętnaste ślubowanie.*

Pierwszą kwestią dotyczącą dziewiętnastego ślubowania jest to, że nie wiąże się ono z recytowaniem jedynie Imienia Buddy Amitabhy. Po drugie: nie ma to związku z przyrzeczeniem Amitabhy, że „jeśli [wypowiadający Imię] nie narodzą się tam, obym nie osiągnął doskonałego oświecenia”.

Różnice między dwoma ślubowaniami

Dziewiętnaste ślubowanie różni się od osiemnastego. Osiemnaste ślubowanie jest jednomyślne. Obejmuje wyłącznie recytację Imienia Amitabhy i polega wyłącznie na Buddzie Amitabhy. Kiedy Amitabha zobowiązał się, że nie osiągnie Stanu Buddy, dopóki wszyscy wypowiadający Jego Imię nie będą mogli odrodzić się w Krainie Błogości, skutecznie związał się z osobami tak praktykującymi, w proporcji 1:1. Odrodzenie tych, którzy wypowiadają jedynie Imię Amitabhy, oznacza osiągnięcie Stanu Buddy przez samego Amitabhę, a osiągnięcie doskonałego oświecenia przez Amitabhę oznacza odrodzenie dla wypowiadających. Odrodzenie w Czystej Krainie i osiągnięcie Stanu Buddy są ze sobą nierozzerwalnie związane.

Ci, którzy praktykują zgodnie z dziewiętnastym ślubowaniem, polegają tak naprawdę na sobie. Polegają na własnej bodhicicie. Polegają na własnej zdolności do wykonywania różnych dobrych uczynków. Bez względu na to czy ich zdolności są takie same jak zdolności świętego czy zwykłej istoty, bez względu na to czy są mądrzy czy nierozgarnięci, to i tak dedykują zasługę ze swoich działań na rzecz odrodzenia się w Czystej Krainie. Wtedy Budda Amitabha ich tam poprowadzi.

Dziewiętnaste ślubowanie nie ma zatem wewnętrznego związku z Buddą Amitabhą. Wybawia on ludzi tego typu tylko dlatego, że ci poświęcili zasługę swoich dobrych czynów na rzecz odrodzenia się w Czystej Krainie.

Możemy więc powiedzieć, że Amitabha osiągnął Stan Buddy głównie dla dobra tych, którzy praktykują zgodnie z osiemnastym ślubowaniem. Jednak stając się Buddą, wybawia również istoty, które nie wypowiadają wyłącznie Jego Imienia i nie polegają wyłącznie na Nim. W przeciwnym razie praktykujący z innych szkół Dharmy nie byłiby w stanie odrodzić się w Krainie Błogości.

Dziewiętnaste ślubowanie różni się zatem od osiemnastego ślubowania tak bardzo, jak to tylko możliwe. Zwolennicy tego drugiego są nierozdzielnie związani z Amitabhą; to ze względu na nich Amitabha stał się Buddą. Praktykujący według tego pierwszego są oddzieleni od Buddy Amitabhy, bez wewnętrznego związku z Nim. Tylko z powodu ich aspiracji do odrodzenia się w Czystej Krainie, kiedy umierają, Amitabha ratuje ich.

Nieźródnana zasługa

Co więcej, osiemnaste ślubowanie wyrasta bezpośrednio z siedemnastego ślubowania, w którym wszyscy Buddowie wychwalają niezgłębianą zasługę zawartą w Imieniu Amitabhy. Inaczej jest z dziewiętnastym ślubowaniem. Jego zwolennicy polegają na zdolnościach oraz zasługach, które sami gromadzą. Taka cnota całkowicie różni się od tej związanej z samym tylko Imieniem Buddy Amitabhy. Zasługa Amitabhy jest zasługą Buddy; jest nieskazitelną, doskonałą. Jak stanowią sutry, Imię Amitabha zawiera „nieskończoną, bezgraniczną oraz niezgłębianą zasługę”.

Sutra Nieskończonego Życia opisuje w dalszej części zasługę recytowania Imienia Amitabhy zgodnie z osiemnastym ślubowaniem w następujący sposób: **„Wymawiana z radością i entuzjazmem, choćby i pojedyncza recytacja wystarczy, aby zapewnić ogromną korzyść, ponieważ w pełni zawiera nieźródnaną zasługę”**. Tak więc recytacja Imienia Amitabhy przynosi nieźródnaną korzyść i stanowi nieźródnaną cnotę.

Musimy zdać sobie sprawę, że dążenie do Stanu Buddy [bodhicitta] wśród zwykłych istot, takich jak my, jest w często nieefektywne. Nie można go porównać z istotą i niewyobrażalną zasługą samego Buddy Amitabhy. Imię Amitabha ma naturę nadnaturalną. Reprezentuje prawdziwą, niewyobrażalną i nieograniczoną cnotę.

Możemy co najwyżej praktykować Pięć Wskazań i Dziesięć Dobrych Działań. Jest więc jasnym, że dążenie do Stanu Buddy i różne szlachetne praktyki nie mogą się równać z Imieniem Amitabhy, tak samo jak nie da się łączyć ekskluzywizmu recytacji Imienia Amitabhy z praktykami innych szkół. Tak długo, jak będziemy w skupieniu recytować jedynie Imię Buddy Amitabhy, efekty będą znacznie przewyższać zasługi płynące z bodhicitty i różnych innych praktyk.

Tekst wypełnienia osiemnastego ślubowania

Tekst wypełnienia osiemnastego ślubowania mówi:

„Wszystkie czujące istoty, które po usłyszeniu Jego Imienia, radują się w wierze, wypowiadają Jego Imię choćby raz i szczerze dedykują zasługę cnotliwych praktyk tej krainie, aspirując do narodzin w niej, natychmiast osiągną narodziny i osiągną brak regresu. Wyjątkiem są ci, którzy popełniają pięć najcięższych wykroczeń lub oczerniają właściwą Dharmę”.

Fragment poświęcony wypełnieniu osiemnastego ślubowania jest wyjaśnieniem tego ślubowania przez Buddę Siakjamuniego. Ponieważ Amitabha rzeczywiście osiągnął Stan Buddy, osiemnaste ślubowanie działa i jest pełne mocy. Tak długo, jak będziemy postępować zgodnie z nim, będziemy doświadczać odpowiednich konsekwencji.

Tekst wypełnienia osiemnastego ślubowania poprzedza tekst siedemnastego ślubowania. Brzmi on następująco

Niezliczeni Buddowie w dziesięciu kierunkach wychwalają niezgłębioną zasługę Amitabhy.

Następnie następuje fragment wypełniający osiemnaste ślubowanie. Po tym, jak czujące istoty usłyszą wszystkich Buddów entuzjastycznie wychwalających niepojętą oraz nadprzyrodzoną zasługę płynącą z Imienia Amitabhy, jeśli wypowiedzą je choćby raz – nawet jeśli usłyszą je w momencie nadchodzącej śmierci, wypowiadając je szczerze choć raz oraz wygenerują choć jedną myśl o zaufaniu Amitabhy – „natychmiast osiągną narodziny i osiągną brak regresji”.

Brak regresji

Takie osoby natychmiast odrodzą się w Krainie Błogości. Jeśli chodzi o brak regresji, istnieją trzy jej rodzaje. Ten wspomniany tutaj, oznacza nie cofanie się już na ścieżce prowadzącej do Stanu Buddy. Ci, którzy odradzają się w Krainie Błogości, natychmiast osiągną stan braku regresji; w rzeczywistości osiągają możliwość osiągnięcia doskonałego oświecenia w czasie trwania jednego ziemskiego ludzkiego życia. Sutra Amitabha mówi: –

Czujące istoty zrodzone w Krainie Błogości natychmiast osiągają brak regresji. Czujące istoty zrodzone w Krainie Błogości wszystkie osiągają brak regresji. Wiele z nich osiąga możliwość osiągnięcia Stanu Buddy w okresie trwania jednego ludzkiego życia.

Stan bycia tak bliskim osiągnięcia Stanu Buddy, jest poziomem Bodhisattwy najwyższego poziomu, będącego już tuż tuż Buddą.

Podobieństwo do księcia koronnego

Można to porównać do statusu księcia koronnego, który czeka na wstąpienie na tron, by zostać przyszłym królem. Zanim będzie mógł to zrobić, książę mieszka we własnym pałacu i jest znany jako książę koronny. Gdy Jego ojciec nie zasiada już na tronie, samemu wstępuje na tron. Ma kwalifikacje, by zostać królem, lecz czeka na odpowiedni ku temu czas.

Po przybyciu do Krainy Błogości będziemy posiadać wszelkie kwalifikacje do osiągnięcia Stanu Buddy. Amitabha jest Buddą w Krainie Błogości, a Jego długość życia jest nieskończona. Więc nawet jeśli, zaraz po przybyciu do Czystej Krainy, posiadać będziemy takie bezgraniczne światło i nieskończone życie co Budda Amitabha, to jednak w duchowym rozwoju będziemy o jeden poziom niżej od Niego. Podobnie jak Awalokiteśwara [Guanyin] oraz Mahasthamaprapta, będziemy znani jako Bodhisattwowie, bliscy osiągnięcia Stanu Buddy.

Podobieństwo do Białego Kwiatu Lotosu

Sutra Kontemplacji opisuje i chwali tych, którzy wypowiadają Imię Buddy Amitabhy w następujący sposób:

Powinieneś wiedzieć, że ci, którzy wypowiadają Imię Amitabhy, są niczym białe kwiaty lotosu pośród ludzkości. Bodhisattwowie Awalokiteśwara i Mahasthamaprapta stają się ich bliskimi przyjaciółmi.

W naszym świecie osoby wypowiadające Imiona buddów porównywani są do kwiatów pundarika [białego lotosu]. Pundarika to metafora Buddy. Budda jest niczym kwiat pundarika pośród ludzi, a recytatorzy Jego Imienia są również nazywani białymi kwiatami lotosu.

Powodem jest to, że osoby takie mają już pewność odrodzenia się w Krainie Błogości, która jest królestwem osiągnięcia Stanu Buddy. Z pewnością staną się tam Buddami. Bodhisattwowie Awalokiteśwara i Mahasthamaprapta będą ich bliskimi i wspianymi przyjaciółmi.

Wspaniali przyjaciele

Mimo to, wciąż jesteśmy zwyczajnymi istotami, pełnymi chciwości, gniewu oraz ignorancji. Mamy humory, nieraz tracimy panowanie nad sobą i czujemy urazę. Kiedy się złościśmy, szalejemy niczym burza, pełna wiatru, grzmotów i deszczu. Jeśli wypowiadamy

jedynie Imię Buddy Amitabhy, wówczas to Bodhisattwowie najwyższego poziomu, tacy jak Awalokiteśwara i Mahasthamaprapta, będą naszymi przyjaciółmi – ponieważ jesteśmy recytatorami.

Jeśli jednak nie wypowiadamy jedynie Imienia Amitabhy, lecz podejmujemy różne praktyki, to tak się nie dzieje. Tak więc status zwolenników osiemnastego i dziewiętnastego ślubowania jest zupełnie różny. Jest to wyraźnie zaznaczone w tekście.

Wszystkie czujące istoty, które słysząc Jego Imię, radują się w wierze, choćby raz wypowiadają Jego Imię i szczerze dedykują zasługę cnotliwych praktyk tej krainie, aspirując do narodzin w niej, natychmiast osiągną narodziny i osiągną nie-regresję.

Natychmiast osiągamy zdolności do odrodzenia i nie podlegamy retrogresji. Fragment ten objaśnia osiemnaste ślubowanie, a nie dziewiętnaste. Dziewiętnaste ślubowanie obejmuje dążenie do Stanu Buddy i różnorodne praktyki przynoszące zasługi. Pomimo ich determinacji i poświęcenia zasług na rzecz odrodzenia poprzez poznawanie różnych szkół Dharmy, praktyki wyznawców pozostają niedoskonałe, a oni sami są pełni nieszczęść. Ponieważ nie polegają wyłącznie na Buddzie Amitabhy, tym samym nie „osiągną natychmiastowych narodzin i nie cofną się”.

ROZDZIAŁ [III]: PYTANIA I ODPOWIEDZI

O WIERZE: Recytowanie Imienia Buddy Amitabhy przynosi wiele korzyści, ale czy istnieje na to jakiś dowód? A więc zostały one zebrane w trzech tomach *Zapisów skutków recytacji Imienia Amitabhy*, które zawierają opisy wielu przypadków. Powinieneś zarówno zrozumieć sedno nauk, jak również warto, abyś przeczytał udokumentowane przypadki odrodzenia wynikające z recytacji Imienia Amitabhy. Takie komplementarne podejście zrodzi wiarę.

Każda osoba posiada Naturę Buddy, która zawiera w sobie mądrość. Po zapoznaniu się z wieloma sprawami będziesz w stanie dokonać oceny. Jeśli nie znasz ani nauk ani udokumentowanych przypadków, naturalnie będziesz miał wątpliwości. Zapytasz o to czy rzeczywiście to tak wygląda?

Bardzo niewielu ludzi może zobaczyć Buddę Amitabhę. Nie oznacza to, że istnieje tylko to, co możemy zobaczyć naszymi oczami. Dzieje się tak tylko dlatego, że warunki nie są jeszcze dojrzałe. Pewnego dnia zobaczymy, jak Budda Amitabha pojawi się przed nami, gdy będziemy już opuszczać ten świat.

W międzyczasie możemy sięgnąć do zapisków, które pomogą nam zrozumieć, że Budda Amitabha istnieje, ratuje czujące istoty, a ci, którzy wypowiadają Jego Imię, mogą również dzięki temu uniknąć wielu katastrof i trudności. Po przeczytaniu wielu przypadków w naturalny sposób pojawia się wiara.

Gdy uwierzysz i nie będziesz już mieć wątpliwości, będzie to prawdziwą wiarą. Jednak, gdy już uwierzysz, a w tym sercu nadal istnieć będą wątpliwości, oznacza to, że wiara nie jest jeszcze kompletna. W rzeczy samej, wszyscy doświadczamy różnych trudności; od czasu do czasu ulegamy chciwości, gniewowi i ignorancji. U niektórych ludzi pewne rzeczy niezmiennie wywołują pewne wątpliwości.

Jeśli nie jesteśmy w stanie od razu w pełni zaakceptować lub poczuć ogromnej sympatii wobec wyzwolenia oferowanego przez Amitabhę, to nie ma w tym niczego niewłaściwego. Tak długo, jak czujemy, że nie mamy żadnej innej alternatywy niż recytacja Imienia, problem ten, nawet jeśli wciąż mamy pewne wątpliwości, nie będzie niczym wielkim. Pomimo wątpliwości, jeśli czujesz w głębi swego serca, że istnieje Budda Amitabha, który wybawia istoty, to i tak będziesz recytować Jego Imię. Zostaniesz także objęty światłem Amitabhy, które nigdy cię już nie opuści. Kiedy opuścisz ten świat, Amitabha osobiście powita cię w Czystej Krainie.

Zgodnie z naukami naszej szkoły, nie ma znaczenia czy rozumiesz dobrze teorię lub też czy masz jakieś wątpliwości. Tak długo, jak tylko wzywasz Imię Buddy Amitabhy,

odrodzisz się w Krainie Błogości. Jak powiedział Mistrz Shandao: „Istoty, które wypowiadają Imię Amitabhy, z pewnością się odrodzą”.

Niemniej jednak, jeśli zarówno nie rozumiesz nauk i nie wierzysz, wówczas trudno będzie ci praktykować samodzielnie. Dlatego powinniśmy zrozumieć i uwierzyć. Wtedy będziemy praktykować w skupieniu i wyłącznie. Wątpliwości nie będą się już wówczas pojawiać i tworzyć przeszkód.

CEL RECYTACJI: Podkreśliłem metodę „recytacji diamentowej [wadźry]” [poruszanie ustami, ale bez wydawania dźwięków słyszalnych dla osób znajdujących się w pobliżu]. Ułatwia to ciągłą, zwartą recytację.

Dlaczego? „Kiedy umysł słabnie, usta zapewniają wsparcie”. Gdy nasz umysł słabnie, zwracamy się o pomoc do naszych ust. Gdy poruszamy ustami, nasz umysł instynktownie podąża za recytowanymi słowami. Jeśli nasze usta pozostają zamknięte, kiedy wypowiadamy słowa w myślach, łatwo jest nam zapomnieć o recytacji, gdyż nasz umysł zaczyna błądzić.

Niektórzy ludzie mówią, że nigdy nie wykonują ściśle określonej liczby powtórzeń. Twierdzą, że jest to im niepotrzebne, ponieważ recytacja jest zawsze obecna w ich umysłach, jak również nieustannie myślą o Buddzie Amitabhy, recytując przez 24/7 w myślach Jego Imię.

To tak nie działa – chyba że dana osoba jest zdolna do nawykowej, odruchowej recytacji. W przeciwnym razie zewnętrzne myśli będą jej przeszkadzać, a rzeczywistych recytacji będzie nie więcej niż kilkaset dziennie.

Jeśli codziennie rano usiądziemy sobie spokojnie i będziemy po prostu recytować przez przeznaczony na to czas lub też wyznaczymy sobie konkretny cel np. 1.000, 5.000 lub 10.000 recytacji dziennie, to bez względu na to, jak zajęci będziemy, wykonamy zadanie.

Dlatego początkujący powinni dążyć do wykonywania określonej liczby powtórzeń każdego dnia. Oprócz porannej sesji recytacji, jeśli tylko pozwalają nam na to czas, powinniśmy również recytować.

Po pewnym czasie proces ten stanie się nawykiem. Wówczas będziesz instynktownie przywoływać Amitabhę i recytować Jego Imię, nawet jeśli nie ustalisz sobie danego dnia żadnych celów ani nie użyjesz buddyjskiej mali do liczenia powtórzeń. Twoje usta będą same z siebie kierować się ku Imieniu Amitabhy; będzie to całkowicie naturalne.

WIARA JEST ŻYCIEM: W życiu najważniejszym jest, by w coś wierzyć. Dla praktykującego Dharma, ta wiara jest samym życiem. Wierzę, że tylko nauki Buddy mogą uwolnić mnie od cyklu odradzania się i że tylko one reprezentują prawdę o życiu i wszechświecie. To jest wiara.

Spośród 84.000 szkół Dharmy wierzę, że tylko Budda Amitabha podjął się wypełnienia 48 Wielkich Ślubowań w moim Imieniu, w szczególności tego, które wskazuje na to, że „jeśli [wypowiadający Imię] nie narodzi się [w Krainie Błogości], obym nie osiągnął doskonałego oświecenia”.

Chociaż Buddów jest wielu, to tylko Amitabha jest obecny w moim umyśle; spośród 84.000 szkół, tylko ta o ratunku Amitabhy jest obecna w moim sercu. Tylko ta nauka może wyzwolić mnie z Sześciu Krain odrodzenia. Oznacza to także, że ja też wejdę do Krainy Błogości i osiągnę tam Stan Buddy. Te kwestie nie odnoszą się do żadnego innego Buddy czy szkoły.

Tak więc powierzam mój umysł, ciało i życie – moje życie w cyklu odrodzeń – całkowicie Buddzie Amitabhie. Przez resztę tego życia poświęcam moje ciało i umysł Amitabhie i polegam wyłącznie na Nim, że wyzwoli mnie z cyklu odradzeń i umożliwi mi szybkie osiągnięcie Stanu Buddy. Polegam wyłącznie na Amitabhie, a nie na żadnym innym Buddzie czy szkole Dharmy.

Taka wiara staje się naszym życiem. Dzięki wierze jesteśmy żywi. Bez niej nie ma dla nas życia, wyzwolenia i oświecenia.

Wiara jest dla nas fundamentem i sprawą najwyższej wagi. Rodzice, dzieci i małżonkowie są dla nas ważni, ale w końcu i tak nas opuszczą. To, co pozostanie z nami, to nasza wiara i słowa Namó Amitabha Buddha.

AMITABHA JAKO NAJWAŻNIEJSZY BUDDA: W naszej sali Dharmy wystawiamy i czcimy tylko wizerunki Buddy Amitabhy. Nie ma tutaj podobizn innych Buddów i Bodhisattwów, nawet Trzech Świętych Istot Krainy Błogości – jest tylko sam Budda Amitabha.

Dlaczego tak jest? Budda ten jest dla nas podstawowym, najważniejszym, najpomyślniejszym, najbardziej szanowanym, wyjątkowym i niezastąpionym Buddą. Ten pierwotny Budda jest fundamentem oraz wyłącznym źródłem naszej wiary, któremu całkowicie powierzamy całe nasze życie. Bez tego fundamentalnego Buddy nie mamy własnego życia.

Nasze przyszłe życie, które przepełnione będzie wolnością od cierpienia oraz oświeceniem, zależy całkowicie od tego Buddy. Jest On niczym monarcha – jest najbardziej

szanowanym, absolutnym, niezrównanym i wyjątkowym władcą. Nie mówimy, że wielu innych Buddów i Bodhisattwów jest dla nas tak samo ważnych. To tak nie działa.

Nikt nie może się równać z Buddą Amitabhą ani być traktowany jako Jego odpowiednik. Amitabha jest dla nas najważniejszym Buddą. Jak powiedział Mistrz Shandao: „Jeśli chcesz składać ofiary, rób to wyłącznie Amitabhi. Jeśli chcesz recytować Imię Buddy, wypowiadaj tylko Imię Buddy Amitabhy”. Stanowi to skupioną praktykę. Podkreśla wiarę danej osoby, jednomyślność wiary.

Ponieważ istnieje tylko jedna absolutna prawda, unikamy wielości podobizn w naszej sali Dharmy i czcimy tylko Buddę Amitabhę. Jeśli praktykujesz zgodnie z zasadami innych szkół Dharmy, powinieneś wychwalać czczonego w danej szkole Buddę, zgodnie z panującymi tam zasadami kultu. Dla praktykujących Czystą Krainę, ośrodek Dharmy powinien pokazywać wizerunki wyłącznie najważniejszego Buddy – Amitabhy.

Bodhisattwowie Awalokiteśwara i Mahasthamaprapta pomagają i służą Buddzie Amitabhi i polegają na nim w kwestii odrodzenia w Czystej Krainie. Są naszymi wspaniałymi przyjaciółmi w Dharmie. Jednak nie są dla nas najważniejszymi, świętymi istotami.

Co więcej, kiedy wypowiadamy Imię Amitabhy, wzywamy również imiona wszystkich Buddów, a także Awalokiteśwary, Mahasthamaprapty i innych wielkich Bodhisattwów. Jeśli powierzamy się wyłącznie Buddzie Amitabhi i wypowiadamy jedynie Jego Imię, takie wspaniałe efekty powstają w sposób naturalny. Jeśli jednak czcimy różnych Buddów i Bodhisattwów, gdy nasze wierzenia i praktyki są pomieszane, to tak się nie stanie.

WYPOSAŻENIE OŚRODKA DHARMY: Wszystko, czego używamy do dekoracji i wyposażenia naszego ośrodka buddyjskiego, jest związane wyłącznie z Krainą Błogości, Buddą Amitabhą i naszą szkołą Czystej Krainy. Nie używamy niczego, co nie jest z tym związane. Możemy w pomieszczeniach powiesić wizerunki ratującego nas Amitabhę lub obrazy przedstawiające wspaniałości Krainy Błogości, cytaty z kluczowych pism oraz nauczania mistrzów naszej linii. Ilustruje to nasze przekonania – ukierunkowanej i wyłącznej wiary, a nie różnorodności przekonań i praktyk.

STYL ŻYCIA PRAKTYKUJĄCEGO: Jako wyznawcy Buddy powinniśmy zadowolić się prostotą, a nawet minimalizmem i rozkoszować się Dharma. W domu nasze wyposażenie powinno być skromne, a nie luksusowe czy wywołujące u innych podziw. Powinniśmy posiadać tylko to, co jest naprawdę użyteczne, a unikać tego, co użytecznym nie jest. Miejsce, w którym mieszkamy, powinno być schludne i uporządkowane.

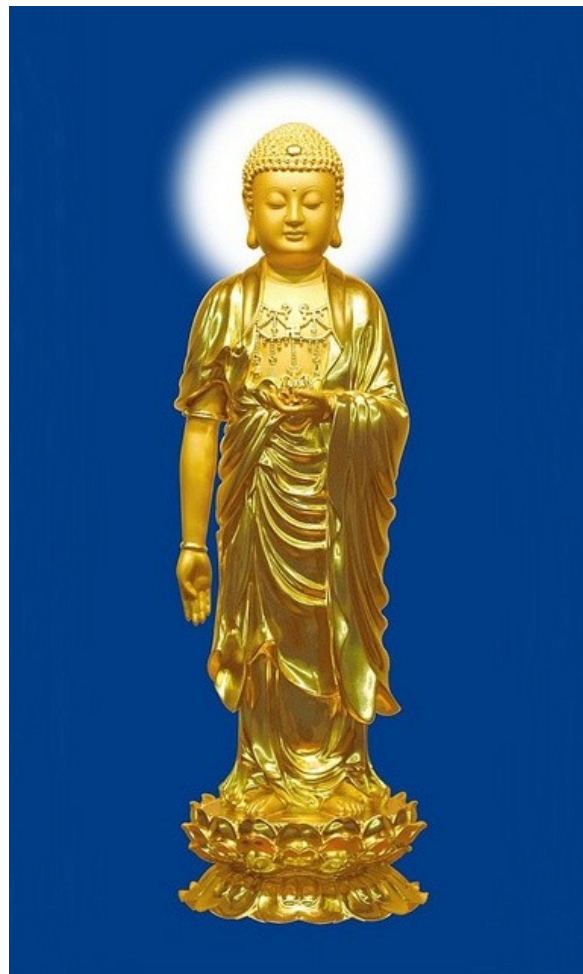
Dzieje się tak, ponieważ ten świat jest miejscem, którego jesteśmy tymczasowymi mieszkańcami, a różne przedmioty są tylko doczesnymi rzeczami. Powinniśmy unikać

posiadania przedmiotów, które za bardzo wiążą nas z tym światem. Jeśli nasze meble są ozdobione buddyjskimi cytatami i wizerunkami Czystej Krainy, wówczas na co dzień będziemy patrzeć na scenerię związaną z Krainą Błogości.

To właśnie tak ujawnia się głębia wiary danej osoby. W przeciwnym razie wiara jest niewystarczająca, ograniczona, a nawet płytka. Im głębsza jest nasza wiara, tym bardziej zbliżamy się do jej istoty. W naszej praktyce pogłębiająca się wiara przynosi większe skupienie i koncentrację na jej istocie. Wtedy każdy, kto wypowiada Imię Buddy Amitabhy, odrodzi się w Jego Czystej Krainie. Oby wynikająca z tego zasługa będzie rozprowadzana wszędzie bez przeszkód.

Obyśmy dążyli do doskonałego oświecenia dla dobra innych istot i odrodzili się w Krainie Pokoju i Radości.

Niech zasługa wynikła z tych słów dotrze wszędzie, bez żadnych wyjątków. Obyśmy, dla dobra wszystkich czujących istot, dążyli do doskonałego oświecenia oraz odrodzenia w Czystej Krainie Pokoju i Radości.

Budda Amitabha

Biografia autora:

Mistrz Huijing urodził się w mieście Tainan na Tajwanie w 1950 roku. W 1977 roku został mnichem buddyjskim w klasztorze Foguangshan. Otrzymał wówczas imię zakonne (Dharmiczne) Xinyan oraz nieformalne imię Huijing.

Wiosną 1985 roku duchowny ten udał się w góry na odosobnienie, które trwało trzy lata. Jego główną praktyką była wówczas recytacja Imienia Buddy Amitabhy. W tym czasie studiował również nauki chińskiego Mistrza Yinguanga oraz inne pisma tradycji buddyzmu Czystej Krainy, w szczególności dzieła Mistrza Honena.

Jesienią 1988 roku Mistrz Huijing udał się do Japonii, gdzie wykładał na buddyjskim Uniwersytecie Otani w Kioto oraz studiował pisma Mistrza Shandao. Latem 1993 roku powrócił na Tajwan, gdzie zaczął nauczać buddyzmu Czystej Krainy w linii przekazu Mistrza Shandao. Mistrz ten odbył wiele podróży, do takich miejsc jak: Hong Kong, Makau czy Nowa Zelandia.

Od listopada 2003 r. Mistrz Huijing mieszka w buddyjskiej społeczności na wzgórzu Xiangshan, w jednej z dzielnic Tajpej. Obszar ten jest dziś znany pod nazwą „Wioski Amitabhy”, gdzie recytacja Imienia Buddy Amitabhy odbywa się nieustannie.

Mistrz Huijing napisał serię książek i artykułów na temat buddyzmu Czystej Krainy. Łącznie jest to ponad 20 tytułów książkowych.